

[Brorsen.]

Pundet. Man vil altsaa forstaa, at Ejerne af disse Dyr, som ikke har Held til at faa dem udført, men maa sælge dem paa det indenlandske Marked, faar 5 Ø. mindre pr. Pund, og det kan jo bero paa en ren Tilfældighed, hvem der i det hele taget faar Lov til at udføre. Vi vil rette paa det Forhold ved at yde en Efterbetaling, og vi siger altsaa $\frac{4}{5}$ af Differencen. Naar Differencen er 5 Ø. pr. Pund, bliver det 4 Ø., saa man vil se, at der bliver udbetalt til Ejerne af de Dyr, der bliver solgt til indenlandsk Forbrug, 24 Ø. pr. Pund, altsaa kun 1 Ø. under, hvad de koster paa det udenlandske Marked. Det var der som sagt Enighed om indenfor hele Kommissionen, men Ministeren har ikke fundet sig foranlediget til at optage det i sit Forslag.

Der er i det hele taget faldet forskellige Ting ud; den højtærede Minister har i alt Fald glemt Kvierne, og han har endvidere sat Vægten op fra 425 til 475 kg. Det vil sige, at den Efterbetaling, der skal ydes, bliver kun for et meget ringe Tal af Kreaturer, saa jeg kan ikke se anderledes paa det, end at Ministeren paa det Omraade i ret betydelig Grad har forringet Indholdet af det Lovforslag, som vi var enige om fra alle Sider i Kommissionen.

Jeg ved omtrent, hvad Ministeren vil sige, naar han kommer herop, med Hensyn til Klassificeringen. Han vil sige, at det er noget meget vanskeligt noget at have med at gøre. Ja, lad mig nu ikke bruge et stærkt Ord, men der er en forfærdelig Skyhed for i det hele taget at give sig i Lag med nye Opgaver. Jeg skulde tro, at det ikke var vanskeligt at foretage den Klassificering, der er Tale om her, og saa faar man det hele sat ganske anderledes i System end efter Ministerens Forslag, hvor der overhovedet ikke staaer noget som helst om, hvad der skal ydes i Efterbetaling — det kan være, det bliver 1 Ø. pr. Pund; vi blev paa et vist Tidspunkt i Landbokommissionen præsenteret for et Forslag, hvorefter der skulde ydes $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til de kødproducerende Egne — og tænk nu paa, at det er hele Sønderjylland, det er Vestjylland og store Egne i Midtjylland —, men det blev da heldigvis tilbagevist. Jeg tror ogsaa, at hele Kommissionen i Virkeligheden var enig om, at det kunde man ikke være bekendt at byde, dersom man vilde hjælpe. Det var i Virkeligheden ingen Verdens Ting, og man vilde meget hellere undvære denne halve Million Kroner, for det er ikke Drikkepenge, der er Tale om man skal byde Landbruget. Jeg mener altsaa, at Forslaget fra Ministerens

Side er blevet forringet i betydelig Grad, og vi maa jo saa tale med ham, naar vi kommer til Udvalgsarbejdet.

Det er, som sagt, beklageligt, det var min Kollega, det ærede Medlem Hr. Kyed, jo ogsaa inde paa, at Ministeren paa forskellige Maader i betydelig Grad har forringet Forslagene, som vi var enige om i Kommissionen. Vi havde gjort vore Indrømmelser; efter mange, mange Møder, i hver Uge, kan jeg næsten sige, hele Sommeren igennem, var vi endelig blevet enige. Og nu kommer Ministeren og ændrer disse Forslag paa forskellige Punkter. Jeg synes, det er meget forkert, og jeg ved i det hele taget ikke, hvad man egentlig vil med en Landbokommission, naar man ikke vil følge de Anvisninger, der gives der, efter at Partierne er blevet enige.

Jeg glemte for øvrigt at tilføje med Hensyn til Kødforslaget, at Slagteafgiften skal forhøjes, og det findes ogsaa i Ministerens Forslag, fra 10 til 20 Kr., for Fedekalve dog 15 Kr.

Den virkelig raditionelle Løsning, som Landbruget har Krav paa, faar vi aldeles ikke efter det Forslag, der er stillet op her. Man flytter lidt rundt med det hele, men derved bliver det jo i Virkeligheden. Det, jeg mente skulde ske, det har jeg allerede udtalt, var, at Landbruget skulde tilføres, hvad jeg mener, det har Krav paa, et ret betydeligt Antal Millioner for de Varer, som det sælger indenfor Landets Grænser. Og selv om det skete, mener jeg ikke, man kan sige som et konservativt Medlem, der havde Ordet forleden Dag. Jeg tænker paa det ærede Medlem Hr. Hasle. Han stod her og fortalte under Behandlingen af Rentelovforslaget, at det var jo meget store Summer, der allerede er gaaet og i Fremtiden skulde gaa fra Byerne ud til Landbruget. Jeg tror, det var en alt for ensidig Tale; man kunde godt vende det om og sige: Ja, men Landbruget betaler jo ogsaa meget betydelige Summer ind til Byerne. Det er da givet, ikke sandt, at som Følge af, at Industribeskyttelsen i Ly af Valutacentralen bliver særlig effektiv, maa Landbruget naturligvis betale en hel Del mere for sine Varer, end det skulde betale i det Øjeblik, vi havde fri Indførsel. Det, det kommer an paa, er at have det rigtige Forhold, og det har vi ikke nu. Landbruget er i høj Grad handicappet, og derfor skulde vi søge at rette paa Forholdene og virkelig faa en rationel Løsning nu. Der er ikke noget, vi for vort Vedkommende hellere ønsker end, at vi nu kunde blive færdige med Kriselovgivning i det hele taget, i alt